

*Texten nedan är i original skriven av Roberta Anderson och publicerad i Kenosha News, den 25 augusti 1968. Artikeln handlar om hennes fars föräldrars emigration till USA år 1854.*

*Roberta Andersons mamma, Emma Sjöstrand och farfar Emil var kusiner.*

*Texten är i original skriven på engelska och översatt av mig.*

---

## **Under hösten 1868 var livet ljust för denna Iowa Family**

**Roberta Anderson Smith, som nu bor i Kenosha, Wisconsin, berättar, med sin fars ord, historien om hans ankomst till Iowa för 100 år sedan. Hennes far var B. Frank Anderson, som firade sin 100-årsdag den 29 feb 1960, vid Iowa Lutheran Home i Madrid, strax före sin död.**

Mina föräldrar kom från Sverige med en stor grupp invandrare i ett segelfartyg 1854. Vanligtvis tog resan över Atlanten två månader, men negativa vindar förde fartyg så långt söderut som ekvatorn, så fartyget var 13 veckor på havet. Min mor berättade för mig hur obarmhärtigt det var i deras hemvävda, yllekläder som på dagarna blev varmare och varmare. Mat var knapp, och de tilldelades endast en liter vatten per person och dag.

Slutligen nådde de New York, där de tog det nyinrättade tåget till Chicago. Där hyrde de en vagn och ett team för att dra sina tillhörigheter, barnen var för unga för att gå 160 miles till sin destination, Galesburg, Illinois. Männen och kvinnorna gick dock större delen av vägen.

Nära Swedona, köpte far 60 tunnland mark som stod med en stuga. Där föddes jag 29 feb 1860. Sex år senare såldes denna gård, och vi flyttade till Geneseo. Mina föräldrar började dock längta efter nya landområden som fanns i centrala Iowa, där släktingar från Sverige redan hade bosatt sig.

År 1868 var vi en familj på 10. Andrew, Hannah, Monts och Ingrid hade kommit från Sverige. Ingrid dog i koleraepidemin när familjen passerade genom Chicago, och begravdes där, ingen vet var. Henry, Lottie, en andra Ingrid, Alfred och jag föddes i Illinois. Eftersom Hannah och Monts hade arbete i Geneseo kom man överens om att de skulle stanna kvar där.

Andrew, 20, blev kapten på vår expedition Han hade en god känsla för riktning, och hade utmärkt hantering hästar, som behövdes på denna farliga resa.

### **Avgångsplaner**

Våra förberedelser började långt före vår faktiska avresa. Ostar tillverkades, och dussintals tunna, torkade, bröd, "knackebröd". Den råg som hade närt invandrare på deras långa sjöresa, bakades, torkades och lagrades. Melass gjordes av sockerrör. Majs var avsett för gröt och bröd. Fläsk från vinterns slakt lades ner i saltlake för att bära med oss. Mor satte salt och vatten på spisen för att koka, sedan, när lösningen höll ett ägg, var det tillräckligt stark för att bevara fläsk i ett år.

Far köpte en andra timmervagn och ett team av hästar. Dessa två, Frank och Ned, med våra egna grå hästar, Tom och Pete, skulle dra de två vagnar som far och Andrew gjort till prärieskonare. De monterade på varje vagn ett skal av trä som de satte en duk på för att

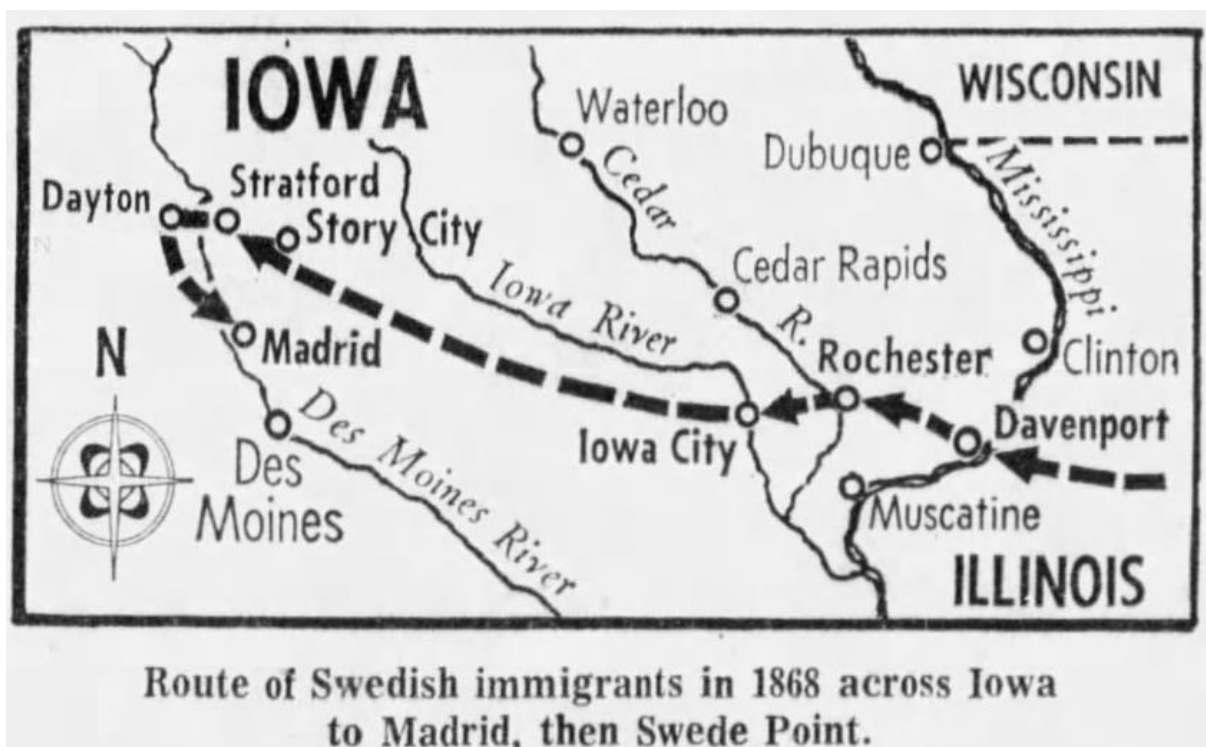
skydda våra tillhörigheter och oss själva från vädret. De gjorde ett steg på framsidan för att nå förarsätet, och en annan på baksidan, för enkel tillgång till våra "bostäder."

### **På väg in i Iowa på ångfärja**

I början av april lastade vi på våra verktyg, gården redskap, spis och andra tillhörigheter i våra två skonare, och sa ett stort farväl till våra grannar och startade resan västerut.

Första dagen korsade vi Mississippi vid Davenport på en ångfärja. Äntligen var vi i Iowa. Den kvällen var vi väldigt trötta av spänning och resor.

Innan mörkret kröp vi in i halmhögarna i skonarna, som skulle bli våra sängar för resan. Men vi kunde inte sova.



**Hästarna som var bundna på vagnarnas baksida störde oss. I sin rastlöshet i en ny konstig miljö, frustade de och fnös innan de lade sig för natten.**

Slutligen sov hästar, män, kvinnor och barn. Nästa dag vi åkte vi färja över Cedar floden Rochester, sedan fortsatte resan mot Iowa City. Längs vägen var det många timmerstugor, men också några fina tegelhus, som vittnar om det faktum att östra Iowa hade bebyggt ett stort antal år tidigare.

Iowa City var en blomstrande stad med en ändstation för järnvägen och ett diligens stopp. Far bunkrade upp på en del nödvändigheter innan vi åkte, för han hade hört att bosättare och städer skulle vara sällsynta.

Vi korsade floden på en träbro och befann oss i en lång rad konvoj med skonare på väg västerut. Två svenska familjer, Stenfeldts och Lindgrens, tog sällskap med oss. Vi kom bra överens med Stenfeldts, men Lindgren var en bråkstake.

**Han hade det bästa laget av hästar, men fastnade oftare än någon av de andra förarna.**

Någonstans nära, vad som nu är Story City, körde han ner i en damm på en plats som såg bättre ut för honom än den plats Andrew hade valt att använda. Lindgrens team fastnade så alla var tvungna att hjälpa till att dra upp dem. Sedan för att rädda vagnen, satte vi en lång kedja till bakaxeln. Lindgren blev tillsagd att hålla fast vid kedjan så att vagnen inte skulle tippa, och så drog vi alla.

**Han släppte dock kedjan och vagnen välte i vattnet och leran. Vilken röra vi hade! Det tog tre timmar att återigen komma på väg efter att ha hjälpt våra medresenärer.**

Andrew sa till Lindgren att nästa gång han inte följde efter honom skulle han slå honom, så Lindgren efter det följde han snällt efter.

Vi var alltid tvungna att åka på ett led när man korsade dåliga platser, så att när vagnen var i leran, var täten oftast på fastare mark. Ofta skulle en häst fastna, och då måste männen vada i vattnet och hjälpa honom upp. Många gånger var männen genomdränkta hela dagen, men de hade inget emot det. Deras sinnen var på att komma till sina nya hem längre västerut.

**Svullna River .... Ingen Bro eller Färja**

Efter två veckor nådde vi Des Moines floden nära Swede Bend, nu Stratford. Vi hade kört och gått genom snö, regn, lera och mer regn så blev inte förvånade över att se älv så översvämmad att vi inte kunde korsa den. Det fanns ingen bro eller färja, men West Dayton låg just rakt över.

**Vi stannade i våra vagnar där i två veckor och väntade på att vattnet skulle sjunka.**

Mor lagade mat så gott hon kunde på brasor med vått trä som inte ville brinna lätt, och vi barn blev mycket rastlösa av att sitta under duk dag efter dag. Slutligen, far och Andrew beslutade att det var säkert att passera floden. Andrew simmade över med vår bästa häst, och ett långt rep bundet till vagnen. Sedan drogs vagnslådan över som en båt. Det tog oss en halv dag att få allt över floden, men ingen drunknade i den svullna strömmen.

Säkert över floden, styrde vi vidare mot Dayton, men på vägen dit träffade vi gamla grannar från Illinois, Stenstroms. Det regnade fortfarande och regnade, och det fanns inget hus att hitta, så vi stannade i våra skonare med dessa nära vänner i 10 dagar. Mamma bakade lite bröd i mrs Stenstroms ugn. och oh! hur gott det smakade!

Vi barn samlade ved, och Henry och jag letade efter prärie hönsägg. Vi fångade lite fisk i närliggande Lost Grove Lake. Under tiden hade far rest vidare till Dayton. och slutligen återvände med nyheten att han hade hyrt en en-rums timmerstuga strax under Jim Richey Hill.

**Tidigt i juni flyttade vi in i den lilla stugan. Där föddes syster Emma den 12 juni. Mrs Stenfeldt har tagit hand om henne och min mor. En månad senare. Mrs Stenfeldt födde en liten flicka. och min mor tog hand om dem. Ingen läkare var tillgänglig för någon av födslar.**

I september tog pappa med mig på en 40 mils resa söderut till Swede Point där några släktingar från Sverige hade slagit sig ner. Det var en glad återförening för dem. Far gillade

marken som var bättre än runt Dayton. Där hyrde han en timmerstuga som hade byggts av en av de första bosättarna.

År 1846 hade fru Anna Dalander tillsammans med 42 personer från Sverige och grundat Swede Point, numera kallat Madrid.

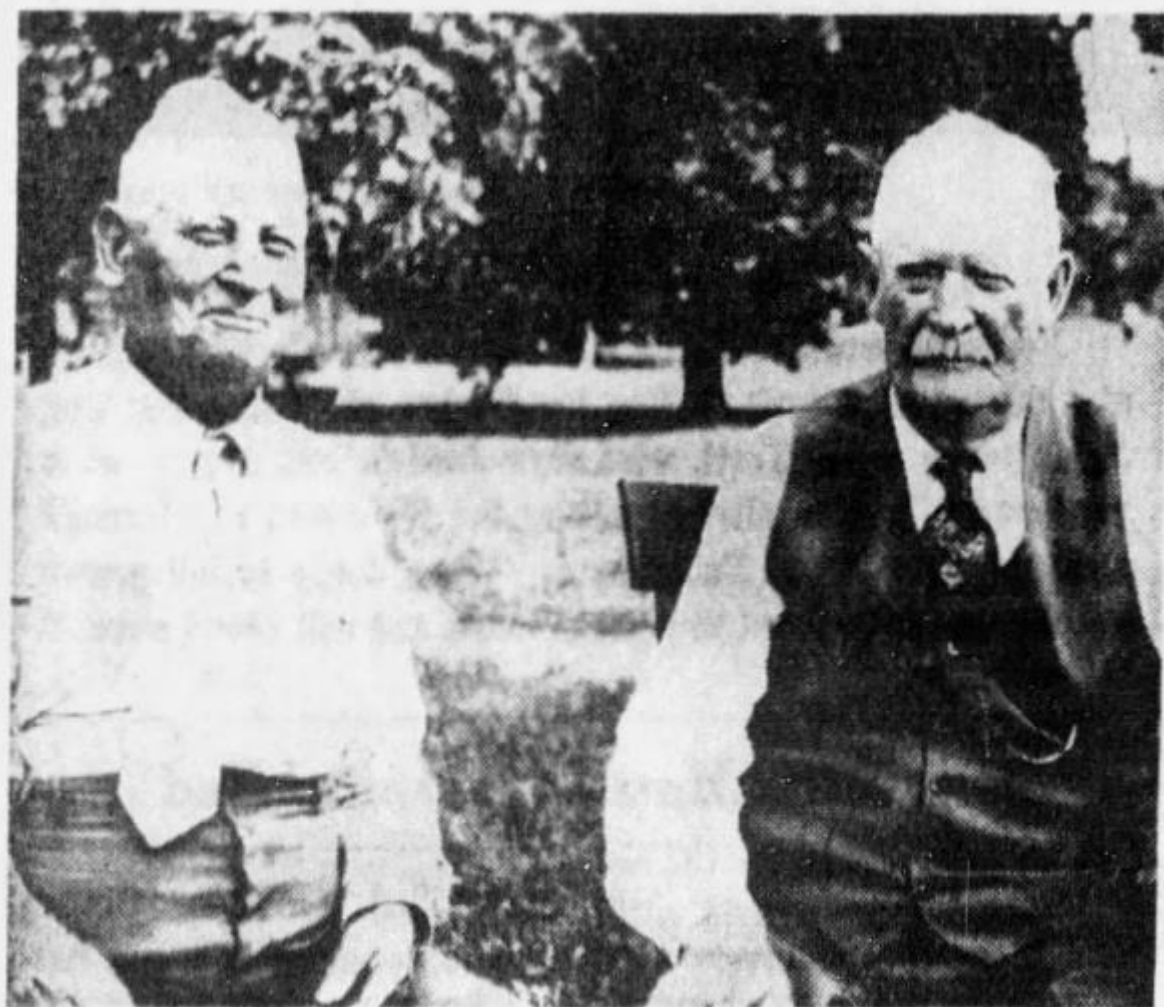
När vi återvände till Dayton lastade vi in våra ägodelar i skonarna för vårt sista drag. Eftersom jag visste vägen, skickade far, Henry, som var 12, och mig framåt, ledande en häst, en ko och en kalv. Vid skymningen hade familjen inte hunnit ikapp oss så vi frågade en bonde om vi kunde sova i hans hus.

**Hans fru lät oss sova på golvet i verandan. Nästa dag betalade min far, kvinnan 25 cent, i papperspengar, för boendet.**

Vår familj bodde mycket bra i timmerstugan i två år, och min mor tog in inneboende. Far och Andrew fick arbete, och far såg sig omkring efter en annan gård att köpa.

Henry och jag gjorde olika jobb för Mrs John Dalander, och andra som behövde hjälp. Vi yngre barn gick på Elk Rapids-skolan som låg i närheten de få månader det var i skolgång. Nu hade vi ett hem, en skola, svenska grannar, en luthersk kyrka och framtidsutsikter att köpa en egen gård.

*Livet var mycket ljust i den nya världen för vår familj som hösten 1868.*



**B. Frank Anderson (left) with his brother Henry. Both now are dead.**